RADA MIEJSKA
DĄBROWICE

UCHWAŁA NR XXX/151/2026

RADY MIEJSKIEJ DĄBROWICE

z dnia 13 listopada 2026 roku

w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa

Na podstawie art. 18 ust. 1 i art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2026 r., poz. 662, z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2017 r., Rada Miejska Dąbrowice uchwala, co następuje:

§ 1. Odmawia się uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa z dnia 25.09.2026 r. (data wpływu 05.10.2026 r.) poprzez zmianę uchwały Nr XLI/202/2014 Rady Gminy Dąbrowice z dnia 25 lipca 2014 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Dąbrowice (Dz. Urz. Woj. Łódzkiego z 2014 r. poz. 3255) i usunięcie z § 26 ust. 2 pkt 1) tej uchwały sformułowania: „maksymalna moc zainstalowana jednej elektrowni wiatrowej: 3,5 MW", z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu, stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miejskiej Dąbrowice do poinformowania wzywających o stanowisku zajętym przez Radę Miejską Dąbrowice.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCA
RADY MIEJSKIEJ DĄBROWICE
Alina Szczepaniak

Załącznik
do uchwały nr XXXIII/151/2026
Rady Miejskiej w Dąbrowicach
z dnia 13 listopada2026 roku

Uzasadnienie

W dniu 05.10.2026 r. do Rady Miejskiej w Dąbrowicach wpłynęło wezwanie do usunięcia naruszenia prawa wniesione przez część właścicieli nieruchomości położonych w obrębach Ostrówki, Iwiny, Żakowiec oraz Dąbrowice (które są objęte przedmiotowym miejscowym planem) reprezentowanych przez radcę prawnego Tomasza Waszkiewicza, w którym wzywający domagają się zmiany uchwały nr XLI/202/2014 Rady Gminy Dąbrowice z dnia 25 lipca 2014 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Dąbrowice (Dz. Urz. Woj. Łódzkiego z 2014 r. poz. 3255) poprzez usunięcie z § 26 ust. 2 pkt 1 tej uchwały sformułowania „maksymalna moc zainstalowana jednej elektrowni wiatrowej: 3,5 MW".

Organ, po analizie treści wezwania oraz po przeanalizowaniu stanowiska prezentowanego w orzecznictwie sądowo-administracyjnym oraz w rozstrzygnięciach nadzorczych wydawanych w ramach nadzoru wojewody, nie zgadza się z zarzutami podniesionymi w treści wezwania.

W pierwszej kolejności organ pragnie podnieść, że uchwała nr XLI/202/2014 Rady Gminy Dąbrowice z dnia 25 lipca 2014 r. — podobnie jak każda uchwała Rady— podlegała kontroli Wojewody Łódzkiego w ramach nadzoru przewidzianego w art. 90 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Skoro organ nadzoru dokonał analizy treści powyższej uchwały, a następnie nie wydał — stosownie do treści art. 91 ust. 1 tej ustawy — rozstrzygnięcia nadzorczego, to uznać należy, że przedmiotowa uchwała została podjęta zgodnie z dyspozycją art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zdaniem organu podniesiony w wezwaniu zarzut naruszenia art. 2, art. 20, art. 22, art. 31 ust. 3 i art. 64 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, poprzez naruszenie konstytucyjnych zasad demokratycznego państwa prawnego, zasady proporcjonalności oraz ochrony własności, nie zasługuje na uwzględnienie.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, a co za tym idzie uchwała w sprawie jego uchwalenia tworzy przepisy powszechnie obowiązujące na danym obszarze. Bezpodstawny jest tym samym zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, bowiem stanowienie przez jednostki samorządu terytorialnego przepisów prawa w zgodzie z delegacją ustawową w tym zakresie nie może w żadnym razie być postrzegane jako działanie sprzeczne z powołanym przepisem. Tożsame uzasadnienie należy przywołać dla bezpodstawności zarzucanego przez wzywających naruszenia art. 20 Konstytucji RP.

Podobnie bezpodstawne jest zarzucanie naruszenia art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Uchwała objęta wezwaniem nie ma na celu nadmiernego i bezprawnego ograniczania czyichkolwiek praw i wolności, a jedynie wykonanie kompetencji i obowiązków gminy wynikających z upoważnienia ustawowego. Odnosi się to również do powołanego w wezwaniu art. 22 Konstytucji RP. Przyjmując za prawdziwe założenie, że ograniczenia wynikające z planu miejscowego prowadzą

do niezgodnego z Konstytucją ograniczenia prowadzenia działalności gospodarczej, należałoby w dalszej kolejności uznać, że gminy nie są uprawnione do stosowania jakichkolwiek ograniczeń w uchwalanych planach, jak chociażby do ustalania przeznaczenia poszczególnych terenów, bowiem w zasadzie zawsze może znaleźć się podmiot, który chciałby na danej nieruchomości prowadzić działalność gospodarczą na terenach pod nią nieprzeznaczonych. Tego rodzaju rozumowanie prowadziłoby do absurdu i do ograniczenia praw gminy oraz uniemożliwiania jej wykonywania ustawowych zadań. Podobnie i na takich samych zasadach należy uznać za pozbawione racjonalnych podstaw rzekome naruszenie art. 64 ust. 3 Konstytucji RP.

Organ podnosi, że władztwo planistyczne stanowi kompetencję gminy do samodzielnego i zgodnego z jej interesami oraz z zapewnieniem ładu przestrzennego kształtowania polityki przestrzennej. Uchwalając plan miejscowy, organ dokonuje wyważenia interesu prywatnego i publicznego, co nieuchronnie prowadzi do powstawania konfliktów interesów indywidualnych z interesem publicznym. Władztwo planistyczne gminy nie ma charakteru pełnego, niczym nieograniczonego prawa; granicami tego władztwa są konstytucyjnie chronione prawa, w tym przede wszystkim prawo własności. Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich, a także do ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych.

Przywołane regulacje przyznają gminie atrybut tzw. władztwa planistycznego, stanowiąc podstawę legalnej ingerencji w sferę wykonywania prawa własności. Stanowią one przewidziane w art. 64 ust. 3 Konstytucji RP i w art. 140 Kodeksu cywilnego przedmiotowe ograniczenie w sposobie wykonywania prawa własności nieruchomości, poddając korzystanie z nieruchomości rygorom wynikającym z treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Podkreślić przy tym trzeba, że prawo własności nie jest prawem absolutnym i może doznawać ograniczeń, między innymi na podstawie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt II SA/Gd 135/22).

Za bezpodstawny uznać należy również zarzut naruszenia art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez ograniczenie mocy zainstalowanej jednej elektrowni wiatrowej do 3,5 MW, co — zdaniem wzywających — nie ma podstawy ani uzasadnienia w przepisach ustawy i stanowi przekroczenie granic władztwa planistycznego gminy. Organ podnosi, że uchwała objęta wezwaniem została sporządzona w oparciu o art. 15 ust. 2 i art. 16 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz zgodnie z obowiązującym wówczas rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Zauważyć należy, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 przywołanej ustawy w miejscowym planie określa się obowiązkowo między innymi zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu. Obowiązkiem organu było więc, zgodnie z przysługującym gminie władztwem planistycznym, określenie wskaźników zagospodarowania terenu, co znalazło odzwierciedlenie w

§ 26 ust. 2 uchwały objętej wezwaniem. Rada Gminy Dąbrowice była zatem upoważniona do określenia mocy jednostkowej urządzeń technicznych lub budowlanych i taką moc określiła.

Dodać należy, że projekt planu, zgodnie z ustawą, był wyłożony do publicznego wglądu i w zakresie określenia mocy jednostkowej elektrowni wiatrowych nie wpłynęły do niego uwagi [do potwierdzenia w dokumentacji prac planistycznych]. Dodatkowo, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uchwała została przekazana — wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych — Wojewodzie Łódzkiemu, który nie zakwestionował jej zgodności z przepisami prawa.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej argumenty, należy stwierdzić, iż brak jest podstaw do uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

PRZEWODNICZĄCA
RADY MIEJSKIEJ DĄBROWICE
Alina Szczepaniak